

umyndiges Midler deri, men kun om en Tilladelse dertil. Jeg tillader mig at anbefale Ændringsforslaget.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Det her foreliggende Forslag hører jo formelt under Indenrigsministeriet, men reelt er det et justitsministerielt Spørgsmaal. Reelt angaar det Justitsministeriet, thi under dette Ministerium hører Tilsynet med de offentlige og umyndiges Midler, som der søges Tilladelse til at anbringe i den paagældende Kreditforenings Obligationer. Under de Forhandlinger, som nu have ført til det foreliggende Forslag, har der derfor stadig ikke blot været spurgt om Justitsministeriets Stilling, men denne har været det afgørende, og paa dette Tidspunkt kan jeg derfor kun fraraade at stemme for det af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds stillede Ændringsforslag. Jeg skal tillade mig saa kort som mulig at meddele Forhistorien til det foreliggende Forslag, for at ærede Medlemmer kunne se, at det vilde være helt stridende mod, hvad der hidtil er foregaaet, ganske stridende mod den tidligere Fremgangsmaade, om man nu ved en Ændring her ved anden Behandling af nærværende Lovforslag gav Kreditforeningen i Herning den Begunstigelse, som der foreslaas for Kreditforeningen af Grundejere i Kjøbenhavn og Omegn. Denne blev oprettet 1882 og havde bestaaet i 10 Aar, altsaa var ældre end Kreditforeningen i Herning er nu, da den første Gang forsøgte at opnaa den Begunstigelse, at offentlige og umyndiges Midler maatte anbringes i dens Obligationer. Den indgav den 11te Januar 1893 Andragende til Indenrigsministeriet om, at dette vilde udvirke Lovhjemmel til Meddelelse af nævnte Begunstigelse. Den 11te Februar s. A. skrev Indenrigsministeriet i denne Anledning til Justitsministeriet og udbad sig dets Ytringer. Den 26de April s. A. afgik Justitsministeriets Svar. Det lyder kun paa, at „man skal til behagelig Efterretning tjenstligst melde, at Justitsministeriet ikke finder, at der er tilstrækkelig Anledning til at imødekomme bemeldte Andragende“, og den 6te Maj s. A. afgik Indenrigsministeriets Svar til Kreditforeningen; dette lyder, at Andragendet „herfra har været tilstillet Justitsministeriet til Afgørelse, men at det nævnte Ministerium ikke har fundet, at der var tilstrækkelig Anledning til at imødekomme bemeldte Andragende“. Jeg tillader mig her at understrege, at det hedder ikke i Indenrigsministeriets Svar, at der derfra

er brevvekslet med Justitsministeriet, eller at man har indhentet dets Erklæring, men rent og klart paa, at Andragendet har været tilstillet Justitsministeriet til Afgørelse, og det er i Henhold til denne Afgørelse, som er truffen af Justitsministeriet, at Andragendet er besvaret af Indenrigsministeriet. Der gik saa 3 Aar, og efter disse Aars Forløb søgte Foreningen paa ny om den omhandlede Begunstigelse, men denne Gang sendtes Andragendet direkte til Justitsministeriet den 8de Maj 1896. Under 5te August s. A. skrev Justitsministeriet til Indenrigsministeriet, at hoslagte Andragende skal man herved tilstille Indenrigsministeriet med Tilføje, at Justitsministeriet „maa henholde sig til sin tidligere i Skrivelse af 26de April 1893 indeholdte Udtalelse i Anledning af et tilvarende Andragende“. Det var altsaa anden Gang, at Justitsministeriet havde afslaaet Andragendet. Da dette denne Gang var stilet til Justitsministeriet, som sendte Svaret til Indenrigsministeriet, blev der ikke af Indenrigsministeriet afgivet noget direkte Svar til Kreditforeningen. Den 15de Oktober 1896 mødte derfor Kreditforeningen med et nyt Andragende til Justitsministeriet; dette begynder saaledes: „Under 8de Maj d. A. tillod undertegnede Direktion sig for Hs. Eksellence Justitsministeren at fremføre sit allerærbødige Andragende om, at han velvilligst vilde foranledige, at den i Lov 20de Juni 1850 § 3 ommeldte Begunstigelse nu ogsaa maatte blive tilstaaet den af os bestyrede Kreditforening. Paa dette vort allerærbødige Andragende have vi endnu ikke modtaget noget Svar. Vi tillade os derfor lige allerærbødigt . . . o. s. v.“ En Maanedstid efter oversendtes dette Andragende fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet med Henvisning til tidligere Afgørelser i samme Sag. Man ventede saa i 4 Aar fra den kjøbenhavnske Kreditforenings Side og søgte saa igen under 16de Oktober 1900. Denne Gang sendtes Andragendet til Indenrigsministeriet, som i denne Anledning udbad sig Finansministeriets Erklæring derom. Finansministeriet modtog altsaa Andragendet i Oktober med Anmodning fra Indenrigsministeriet om at erklære sig derom. Den 6te December s. A. udbad Finansministeriet sig hos Justitsministeriet Oplysning om, i hvilket Omfang umyndiges Midler vare med Justitsministeriets Tilladelse anbragte i den kjøbenhavnske Kreditforenings Obligationer. Justitsministeriet svarede Finansministeriet, at ved enhver Lejlighed, hvor der var søgt